

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 2C/282/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614217669
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matej Okály
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2019:7614217669.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudca JUDr. Matej OKÁLY, v právnej veci žalobcu A. U., E.. P.X.P., I. A. XXX/XX, A., právne zast. JUDr. Štefanom Jordánom, advokátom, so sídlom Budapeštianska 44, 040 13 Košice, proti žalovanému Slovenská republika - zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie 3.311,85 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3 309,87 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3 309,87 € od 22.11.2013 do zaplatenia a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení vo veci samej

odôvodnenie:

1. Dňa 16.10.2014 bola tunajšiemu súdu doručená žaloba žalobcu A. U., E.. P.X.P., ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.311,85 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.311,85 € od 22.11.2013 do zaplatenia. Žalobca si tiež uplatnil nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Spišskej Novej Vsi sp. zn. ORP-984/OVK-SN-2010 zo dňa 29.05.2010 bolo voči nemu vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 06.12.2009 mal fyzicky napadnúť A. Č. a spôsobiť mu zranenia s dobou liečenia 49 dní. Voči tomuto uzneseniu podal dňa 2.7.2010 podal sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi svojim uznesením sp. zn. 1 Pv 1302/09 zo dňa 16.09.2010 ako oneskorenú zamietol. Ako je uvedené v uznesení prokurátora, prokurátor napriek tomu, že sťažnosť bola podaná oneskorene preskúmal vyšetrovací spis a došiel k záveru, že vznesenia obvinenia voči žalobcovi bolo dôvodné. V uvedenej trestnej veci žalobca dňa 04.06.2010 splnomocnil obhajobou advokáta JUDr. Štefana Jordána. Trestné stíhanie žalobcu bolo ukončené rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T 22/2011 zo dňa 16.11.2011 tak, že bol spod žaloby oslobodený. Voči tomuto oslobodzujúcemu rozsudku podal okresný prokurátor odvolanie, ktoré napokon krajský prokurátor vzal dňa 30.03.2012 späť, čo Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uznesením sp. zn. 6To/22/2012 vzal na vedomie. Za obhajobu v trestnom konaní fakturoval advokát JUDr. Štefan Jordán žalobcovi celkovú sumu 3.311,80 Eur ako tarifnú odmenu podľa vyhl. 655/2004 Z.z., ktorú žalobca uhradil postupne formou preddavkov a doplatením podľa vyúčtovania. Vykonané úkony právnej služby sú špecifikované v predloženej faktúre. Žalobca tiež uviedol, že podľa ustálenej judikatúry ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. V prípade

žalobcu sa predpoklad o spáchaní trestného činu v trestnom stíhaní nenaplnil. Pokiaľ by nebolo voči nemu vedené trestné stíhanie, nemusel by vynaložiť náklady na obhajobu.

3. Žalobca v podanej žalobe ďalej uviedol, že listom zo dňa 21.05.2013 v zmysle § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žiadal Ministerstvo spravodlivosti SR (ďalej aj „MS SR“), o ktorom sa domnieval, že je príslušným orgánom na konanie v mene štátu v zmysle § 4 ods. 2 citovaného zákona o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Dňa 06.06.2013 MS SR zaslalo právnomu zástupcovi žalobcu na vedomie list zo dňa 03.06.2013, ktorým žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody postúpilo Generálnej prokuratúre SR (ďalej aj „GP SR“), pretože sa domnieva, že nie je príslušným orgánom. GP SR listom zo dňa 17.06.2013 oznámila, že žiadosť postúpila MS SR, tiež z dôvodu, že sa domnieva, že nie je príslušným orgánom. MS SR opätovne listom zo dňa 24.06.2013 postúpilo žiadosť žalobcu GP SR a táto opätovne listom zo dňa 02.07.2013 postúpila žiadosť žalobcu MS SR. Ministerstvo spravodlivosti SR od uvedeného dátumu na žiadosť žalobcu žiadnym spôsobom nereagovalo. Žalobca sa preto domnieva, že dňom 22.11.2011 sa žalovaný dostal do omeškania, preto od tohto dňa si popri skutočnej škode uplatňuje aj úrok z omeškania, a to vo výške podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 9,25 % ročne z uvedenej sumy.

4. Spolu s podanou žalobou žalobca doručil tunajšiemu súdu:

- uznesenie zo dňa 29.05.2010 o vznesení obvinenia
- uznesenie Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi zo dňa 16.09.2010
- rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T 22/2011
- uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6To/22/201
- faktúru advokáta zo dňa 20.04.2013
- kópie príjmových dokladov
- potvrdenia o vykonaných poradách
- žiadosť o predbežné prerokovanie zo dňa 21.05.2013
- listy MS SR zo dňa 03.06.2013 a 24.06.2013
- listy GP SR zo dňa 17.06.2013 a 02.07.2013

5. K žalobe sa podaním zo dňa 28.01.2015 vyjadrilo Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré uviedlo, že zákonom č. 412/2012 Z.z. došlo s účinnosťou od 01.01.2013 k takej novelizácii zákona č. 514/2003 Z.z., ktorej cieľom bolo zvýrazniť význam dozoru prokurátora v trestnom konaní. V prípade nárokov odvodzovaných od uznesenia o vznesení obvinenia si podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2012 súdna prax (vyjadrená rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/149/2010) osvojila záver, že v mene štátu má konať buď Ministerstvo vnútra SR alebo Generálna prokuratúra SR podľa toho, ktorý z nich začal vo veci konať prvý, alebo ktorému bola skôr doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Od novelizácie zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013 je pre konkurenciu príslušnosti Ministerstvo vnútra SR a Generálnej prokuratúry SR rozhodujúce, či prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu o obvinení a či podal v trestnej veci obžalobu (príp. rozhoduje, či prokurátor udelil záväzný pokyn policajtovi). MS SR v podanom vyjadrení na podporu svojho výkladu zákona ďalej poukázalo na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 237/2013-112 zo dňa 15.05.2014 ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 984/2013 zo dňa 26.02.2014. MS SR preto vzhľadom na uvedené uviedlo, že v prípade žalobcu bola prokurátorom zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a následne bola zo strany prokurátora podaná žaloba a preto je daná príslušnosť Generálnej prokuratúry SR pre konanie v mene štátu. Uvedené podľa MS SR zodpovedá aj citovaným súdnym rozhodnutiam a takýto záver si osvojuje aj Krajský súd v Košiciach (a to dokonca aj v prípadoch, ak by GP SR do 31.12.2012 príslušná nebola). V prípade žalobcu je podľa MS SR jednoznačne možné určiť orgán konajúci v mene štátu a preto je vylúčená aplikácia ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Z tohto dôvodu nebola žiadosť žalobcu prerokovaná Ministerstvom spravodlivosti SR a bola postúpená Generálnej prokuratúre SR.

6. Ministerstvo spravodlivosti SR sa v podaní zo dňa 28.01.2015 tiež vyjadrilo k meritu prejednávanej veci, avšak vzhľadom na skutočnosť, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky, súd pri svojom rozhodovaní nechal toto vyjadrenie do úvahy.

7. Na pojednávaní dňa 25.06.2015 právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody uvedenej v petite návrhu, ktorá mu vznikla v súvislosti s konaním vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5T/22/2011 a v konečnom dôsledku bol žalobca z pod obžaloby oslobodený,

príčom mu vznikli trovy právneho zastúpenia vo výške 3.311,85 Eur. Súčasne právny zástupca žalobcu uviedol, že náhradu škody žiada žalobca priznať spolu s úrokom z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a trov tohto konania.

8. K otázke orgánu, ktorý je oprávnený konať v mene štátu právny zástupca poukázal na znenie ust. § 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení noviel o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, na základe ktorého vyplýva, že ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa ods. 1, 2, je tento orgán povinný bezodkladne podstúpiť žiadosť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované. Právny zástupca poukázal na uvedené z dôvodu, že medzi označeným žalovaným Ministerstvom spravodlivosti SR a Generálnou prokuratúrou SR prebiehala bohatá korešpondencia, ale nedospeli k záveru, že kto je pasívne legitimovaný v danom prípade. Právny zástupca žalobcu mal však za to, že to nie je vadou konania, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. ICo/8/2012 a v tejto súvislosti je podľa právneho zástupcu možné vadu konania odstrániť a postupovať v intenciách § 104 ods. 2 O.s.p., vysporiadať sa s pasívnou legitimáciou, vyzvať a poučiť účastníka, ktorý subjekt je v mene SR zodpovedný, resp. ktorý má byť správne označený v danom konaní.

9. K meritu veci právny zástupca žalobcu uviedol, že v súvislosti s otázkami nezákonného rozhodnutia, príkladmo poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4Ncdo/15/2009, sp. zn. 4Ncddo/183/2009, sp. zn. ICdo/53/1993), vychádzajúc zo zák. č. 514/2003 Z.z., pričom podľa právneho zástupcu ochranu základného práva na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím nemožno vytknúť na formálnom zrušení nezákonného rozhodnutia. Podľa právneho zástupcu podmienky vzniku nezákonného rozhodnutia je potrebné vykonávať extenzívne. Z citovaných uznesení NS SR vyplýva, že za ústavne konformný výklad je potrebné považovať taký výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, prípade zastavenia trest. konania, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ústavnoprávny nárok jednotlivca na náhradu škody v prípade trest. stíhania, ktoré bolo zastavené, alebo ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby treba hľadať nie len v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, teda čl. 1 ods. 1 tohto ústavného zákona. Podľa názoru právneho zástupcu štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Ak sa postup orgánov štátu ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv občana, nie je rozhodné, ako orgán činný v trestnom konaní vyhodnotí dôvodné podozrenie, ale rozhodné je to, či sa podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Takýto nárok na náhradu škody spôsobený začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým príkladom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. ako aj podľa predtým platnej právnej úpravy. Zmyslom tohto zákona podľa právneho zástupcu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym zásahom štátu voči občanovi bola odčinená. V tomto konaní vznikla žalobcovi škoda, ktorá bola spôsobená tým, že na základe plnej moci ho právny zástupca obhajoval v trestnom konaní. Žalobca predložil faktúru za vykonané služby s príjmovými dokladmi preukazujúcimi zaplatenie týchto nákladov. Pokiaľ ide o účelnosť a oprávnenosť trov obhajoby, je právny zástupca toho názoru, že jednotlivé úkony právnej služby sú dostatočne preukázané pripojeným trestným spisom z konania 5T/22/2011.

10. K žalobe sa podaním zo dňa 20.01.2017 vyjadrila cestou Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi Generálna prokuratúra SR ako orgán konajúci v mene Slovenskej republiky. Prokuratúra vo svojom vyjadrení uviedla, že v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je štát zodpovedný za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v trestnom konaní. Uvedený zákon však stanovuje pre priznanie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím aj určité podmienky, ktoré musia byť pre priznanie práva na náhradu škody splnené. Jednou z nich je, aby právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z.z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začaté trestné stíhanie, resp. každé vznesené obvinenie, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného,

resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti trestného prípadu. V prejednávacom prípade z obsahu vyšetrovacieho spisu OR PZ Spišská Nová Ves ČVS: ORP-984/OVK-SN-2009 vyplýva, že na vydanie žalobcom napádaného uznesenia o vznesení obvinenia orgánmi činnými v trestnom konaní voči žalobcovi boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady. V tejto súvislosti bolo poukázané na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013. V označenom rozhodnutí ústavný súd vyslovil, že „vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila“. Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť pre priznanie práva na náhradu škody splnená je podanie riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov proti nezákonnému rozhodnutiu, pričom splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje len v prípade, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa (§ 6 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Ak sa teda jedná o náhradu škody spôsobenú nezákonným trestným stíhaním, vyžaduje sa pre priznanie práva na náhradu škody, aby poškodený podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok - sťažnosť, ibaže by išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý splnenie tejto podmienky nevyžaduje. Podľa § 185 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta, okrem uznesenia o začatí trestného stíhania. V prejednávanej veci je nepochybné, že žalobca prevzal uznesenie o vznesení obvinenia dňa 03.06.2010 a v tomto uznesení bol aj riadne poučený o možnosti podať opravný prostriedok do 3 dní odo dňa oznámenia. Je tiež nepochybné, že navrhovateľ v zákonnej lehote sťažnosť nepodal. Sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia nahlásil až pri svojom výsluchu dňa 02.07.2010 a z tohto dôvodu bola aj zamietnutá ako oneskorene podaná. S poukázaním na vyššie uvedené má preto prokuratúra za to, že podanie sťažnosti po mesiaci od oznámenia, napriek správne poučeniu, nie je možné považovať za využitie riadneho opravného prostriedku. Keďže v tomto prípade nie je splnená jedna z podmienok na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej protiprávnym rozhodnutím a tou je využitie riadneho opravného prostriedku na dosiahnutie nápravy, žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

11. K vyjadreniu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 20.01.2017 sa podaním zo dňa 06.03.2017 vyjadril cestou právneho zástupcu žalobca, ktorý k námietke GP SR uvedenej v predmetnom podaní, že nie každé nezákonné rozhodnutie automaticky znamená nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., resp. ako uvádza, záver o nezákonnosti nemožno prijímať absolútne a bezvýhradne, pričom poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. II.ÚS 163/2013 uviedol, že GP SR neuvádza konkrétne, prečo by v danom prípade výsledok trestného stíhania žalobcu - jeho oslobodenie spod obžaloby, nemal zakladať jeho nárok na náhradu skutočnej škody, ktorá mu nepochybne v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré sa napokon ukázalo ako nezákonné, vznikla. K druhej časti podania GP SR, v ktorej namieta, že nie je splnená podmienka nároku na náhradu škody - podanie riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov proti nezákonnému rozhodnutiu, a to z dôvodu, že ako vyplýva z uznesenia Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi zo dňa 16.09.2010, sp. zn. 1Pv 1302/09, ktoré tvorí prílohu žaloby, je pravda, že žalobca podal sťažnosť oneskorene, avšak prokurátor uvádza, že napriek tejto skutočnosti preskúmal vyšetrovací spis a vykonané dôkazy, pričom nezistil dôvod na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Právny zástupca žalobcu k tomuto v predloženej písomnej podaní poznamenal, že prokurátorovi sa uznesenie o vznesení obvinenia doručuje do 48 hodín od jeho vydania a vtedy má prvú možnosť zasiahnuť v prípade jeho nezákonnosti. Druhú takúto možnosť má v prípade podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a to aj keď táto sťažnosť je podaná oneskorene, avšak v danom prípade prokurátor ani v jednom z týchto prípadov uznesenie o vznesení obvinenia nezrušil pre jeho nezákonnosť.

12. Dňa 14.03.2017 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 13.03.2017, ktorým sa ministerstvo vyjadrilo k podaniu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 20.01.2017, pričom súd vzal toto vyjadrenie na vedomie a v ďalšom procesnom postupe ustálil, že orgánom konajúcim v mene štátu v tomto konaní je Generálna prokuratúra SR.

13. Na pojednávaní dňa 08.11.2019, v rámci záverečného prednesu, právny zástupca žalobcu uviedol, že v tomto prípade ide o tzv. objektívnu zodpovednosť, v zmysle ktorej musí byť štát v tomto prípade podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zaviazaný, aby škodu, ktorá vznikla občanovi v konaní, kde nedošlo k jeho odsúdeniu, bola nahradená. Táto škoda v tomto konaní spočíva len z nákladov súvisiacich s obhajobou, tzn. trovy advokáta. Podľa právneho zástupcu sú všetky skutočnosti splnené k tomu, aby bola žalovaná

strana zaviazaná k náhrade škody v zmysle petitu z 2.10.2014. K námietke generálnej prokuratúry, ktorá spočíva v tom, že sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia bola zamietnutá z dôvodu, že bola podaná oneskorene, citoval právny zástupca uznesenie okresnej prokuratúry z 16.9.2010, kde sa v závere píše: „aj napriek tomu, že sťažnosť bola podaná oneskorene, preskúmal som vyšetrovací spis a doposiaľ vykonané dôkazy, kde z doteraz vykonaného dokazovania je odôvodnený záver vyšetrovateľa, ktorý vzniesol Miroslavovi Imrichovi obvinenia.“ Právny zástupca ďalej uviedol, že prokuratúra mala možnosť, aj keď oneskorene, vyhovieť tejto sťažnosti. Táto otázka bola riešená v konaní tohto súdu vedenom pod sp. zn. 4C/3/2012, kde je celý rozpis toho, prečo v prípade oneskorene podanej sťažnosti je možné prihliadať na taký stav, že sťažnosť bola podaná nedôvodne. Úroky žiadal žalovaný priznať vo výške 9,25 % od 22.11.2011 ako aj trovy priznať konania.

14. Na uvedenom pojednávaní, v rámci záverečného prednesu, zástupca žalovaného uviedol, že v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je štát síce zodpovedný za spôsobenú škodu orgánmi verejnej moci v trestnom konaní, avšak musia tam byť splnené zákonné podmienky. V zmysle § 6 ods. 2 teda, že poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Zákon teda nepracuje s takou konštrukciou, že tomu opravnému prostriedku má byť aj vyhovie, ale že ten opravný prostriedok má byť podaný. Je nepochybné, že žalobca bol v rámci trestného konania riadne poučený o lehotách na podanie sťažnosti a sťažnosť podal mesiac po oznámení uznesenia o vznesení obvinenia. Nemožno takúto sťažnosť považovať za využitie riadneho opravného prostriedku v zmysle zákona o zodpovednosti za škody. Z uvedeného dôvodu preto žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

15. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov,(ďalej aj ako „ zákon. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

16. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v platnom a účinnom znení, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa §3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

17. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, platnom znení, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

18. Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a k tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

19. Podľa § 16 ods. 1 až 5 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa

poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

20. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

21. Podľa § 18 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovky konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovky právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

22. Podľa § 9 ods. 1, 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z., o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj ako „vyhl. č. 655/2004 Z.z.“), základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak. Základná sadzba tarifnej odmeny sa môže znížiť alebo zvýšiť v prípadoch uvedených v tejto vyhláške.

23. Podľa § 12 ods. 3 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z., pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu.

24. Podľa § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

- a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,
- b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,
- c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom, na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,

d) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie,

e) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

25. Podľa § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z., odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

26. Podľa § 14 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z., za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 5, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie.

27. Podľa § 16 ods. 3, 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z., od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol. Na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

28. Podľa § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

29. Na začiatku sa súd musel vysporiadať s otázkou, ktorý orgán je oprávnený zastupovať štát v tomto konaní.

30. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, konalo v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru. Podľa § 4 ods. 1 písm. f./ citovaného zákona účinného do 31.12.2012, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, konala v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

31. Zákonom č. 212/2012 Z.z. bolo s účinnosťou od 01.01.2013 novelizované ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, konalo v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona ostalo bezo zmien.

32. V danom spore uznesenie vyšetrovateľa ČVS: ORP-984/OVK-SN-2009 o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo síce vydané dňa 29.05.2010, pričom prokurátor sťažnosť žalobcu voči nemu odmietol, a aj samotná obžaloba bola na Okresnom súde Spišská Nová Ves voči žalobcovi podaná Okresnou prokuratúrou Spišská Nová Ves dňa 08.02.2011, avšak k uplatneniu nároku na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody došlo až dňa 21.5.2013, teda až za účinnosti Zákona č. 212/2012 Z.z., ktorý novelizoval ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z..

33. V tejto súvislosti súd poukazuje na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14.10.2015, v zmysle ktorého ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti.

34. Navyše aj pred vyššie uvedenou novelizáciou ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z. podľa judikatúry najvyššieho súdu sa zastával názor, že na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z.z.) (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011).

35. Vzhľadom na tieto skutočnosti preto súd dospel k záveru, že príslušným orgánom konajúcim v mene štátu v tomto spore je Generálna prokuratúra SR.

36. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

37. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom ešte pôvodne v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011).

38. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, príp. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011).

39. Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z

analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30.3.2011).

40. Dokazovaním mal súd preukázané, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie, tento voči uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom odmietnutá a následne bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, v ktorom v konaní pred súdom spod obžaloby oslobodený. Vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia v súvislosti s týmto trestným stíhaním je treba považovať za nezákonné, ktorého nezákonnosť sa preukázala právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku a to aj napriek tomu, že v čase vznesenia obvinenia mohlo prípadne byť toto uznesenie o vznesení obvinenia dôvodné.

41. Žalobca požiadal prípisom zo dňa 21.5.2013 označeným ako „Náhrada škody spôsobená nezákonným rozhodnutím - žiadosť o predbežné prerokovanie nároku“ o prerokovanie ním uplatňovaného nároku na náhradu škody vo výške 3.311,85 Eur.

42. Pokiaľ ide o samotnú výšku uplatnenej škody, súd dospel k záveru, že žalobca voči žalovanému nemá nárok na ním uplatňovanú celú sumu vyčíslenej škody.

43. Preskúmaním vyúčtovania nákladov za právnu službu poskytovanú advokátom v trestnom konaní súd zistil, že právny zástupca žalobcu pri špecifikácii náhrady za stratu času za vykonané cesty na miesta úkonov v roku 2010 zrejme z dôvodu chyby pri písaní nesprávne uviedol počet vykonaných ciest, pričom rozdiel v účtovanej náhrade je 1,98 Eur. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nechal podanú žalobu v tejto časti späť, súd rozhodol výrokom II. tak, že žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

44. S poukzaním na vyššie uvedené súd výrokom I. tohto rozsudku priznal žalobcovi žalobou uplatňovanú sumu nákladov vynaložených na úhradu trov obhajoby v sume 3 309,87 EUR, nakoľko vykonaným dokazovaním má súd za preukázané, že žalobca svojmu právnenému zástupcovi preukázateľne uhradil náklady za právne služby poskytované v trestnom konaní a teda suma 3 309,87 Eur predstavuje úbytok na jeho majetku.

45. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

46. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

47. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 659/2007 Z.z., o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov, kde sa v iných všeobecne záväzných právnych predpisoch, v rozhodnutiach orgánov verejnej moci, zmluvách alebo iných právnych prostriedkoch používa pojem "základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska", "diskontná sadzba Národnej banky Slovenska", "diskontná úroková sadzba" alebo "diskontná sadzba Štátnej banky česko-slovenskej", odo dňa zavedenia eura sa tým rozumie základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, ktorú Európska centrálna banka stanovuje a zverejňuje pre hlavné refinančné obchody vykonávané Eurosystemom v rámci Európskeho systému centrálnych bánk. Takáto zmena základnej úrokovej sadzby pri prechode na euro nemá vplyv na dokončenie úročenia podľa pôvodnej výšky úrokovej sadzby počas úrokového obdobia, ktoré začalo plynúť pred dňom zavedenia eura a ktoré uplynie po zavedení eura, ani nemá vplyv na úročenie po zavedení eura, pre ktoré je rozhodujúca výška úrokovej sadzby z obdobia pred dňom zavedenia eura, a tiež nemá podľa osobitných predpisov vplyv ani na ostatný obsah, subjekty alebo platnosť právnych vzťahov vzniknutých na základe predmetných právnych predpisov, rozhodnutí orgánov verejnej moci, zmlúv alebo iných právnych prostriedkov, ak sa dotknutí účastníci príslušného právneho vzťahu nedohodnú inak alebo ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

48. Úroky z omeškania boli žalobcovi priznané v zmysle citovaného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. totiž vzniklo žalobcovi oznámením právo domáhať uspokojenia ním uplatňovaného nároku na náhradu škody cestou súdu. Výška úroku z omeškania bola následne určená poukazujúc na vládne nariadenie č. 87/1995 Zb. platné v čase vzniku záväzkového vzťahu prirátaním príslušných ôsmich percentuálnych bodov k úrokovej sadzbe hlavných refinančných obchodov.

49. Podľa § 251 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

50. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 255 ods.2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

52. Podľa § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. Podľa § 262 ods.2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu.

55. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vzal do úvahy, že žalobca bol pri vymáhaní uplatňovaného nároku neúspešný len v nepatrnom rozsahu a preto rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Spišská Nová Ves, písomne v troch vyhotoveniach. (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok /ďalej len ako „CSP“/).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 359 CSP)

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. (§ 127 a § 363 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.